

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) I. V.** a **b) M. V.**, zast. Mgr. Davidem Böhmem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: L. V., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2023, čj. MHMP 454340/2023, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, čj. 5 A 26/2023-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud v této věci primárně zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek. Ve zbytku dospěl v souladu s ustálenou judikaturou k závěru, že kasační stížnost nemůže být důvodná, jelikož jí žalobci nebrojí proti závěru napadeného rozsudku, který by sám o sobě obstál jako důvod pro zamítnutí žaloby.

I. Vymezení věci

[2] Úřad městské části Praha 11 (dále „stavební úřad“) při kontrolní prohlídce dne 20. 12. 2016 zjistil, že stavba oplocení (zdi) na pozemku par. č. X v k. ú. Š. (dále jen „pozemek“) ve vlastnictví žalobců byla provedena bez patřičného povolení. Dne 3. 1. 2017 zahájil řízení o odstranění této stavby. Žádostí ze dne 25. 1. 2017 žalobci zahájili řízení o dodatečném povolení stavby nazvané „*Technické opatření k revitalizaci pozemku a pro ochranu vynesení zeleně parc. X, k.ú. Š., P.*“ [dle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020]. Nejprve došlo k jednomu zrušení rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným, nicméně výsledkem řízení bylo, že stavební úřad žádost žalobců o dodatečné povolení zamítl a žalovaný toto rozhodnutí 30. 4. 2020 potvrdil. Žalobci následně dne 10. 7. 2020 požádali znovu o dodatečné povolení stavby, jelikož se dle jejich názoru změnilы poměry v území. Stavební úřad totiž dne 15. 12. 2019 povolil na pozemku umístění stavby nazvané „*Okrasná vodní plocha – biotop*“.

[3] Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022 stavební úřad zamítl opětovnou žádost o dodatečné povolení stavby. Pozemek se totiž nachází na ploše s funkčním využitím zeleně městské a krajinné (dále „ZMK“) a oplocení pozemků v této ploše není v souladu s přípustným funkčním využitím. Plocha je podle územního plánu součástí nezastavitelného území a vymezeného a chráněného celoměstského systému zeleně (dále „CSZ“). Určité oplocení by i na pozemku v ZMK mohlo být přípustné, avšak žadatel o dodatečné povolení stavby by musel prokázat jeho ochrannou funkci. Žalobci však dostatečně neprokázali, že stavba bude skutečně sloužit jako technické opatření pro revitalizaci pozemku a pro ochranu a vynesení zeleně. Na území Prahy se nachází nespočet ploch ZMK, na kterých je pěstována zeleň a na které není důvod zamezit vstup jako prevenci před vandalismem nebo možným úrazem kolemjdoucích. Stavební úřad proto uzavřel, že stavba je v rozporu s platným územním plánem hl. m. Prahy (opatření obecné povahy č. 55/2018). Stavební úřad dodal, že platnost územního rozhodnutí pro stavbu biotopu skončila ke dne 2. 4. 2021, avšak že spolu uvedené stavební záměry nekolidují a případná stavba biotopu není podmíněna existencí oplocení pozemku.

[4] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaný zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný v reakci na jednu z odvolacích námitek dodal, že posuzovaný záměr není v souladu ani s § 30 odst. 2 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterými se ustanovují obecné požadavky na využití území a technické požadavky na stavbu v hlavním městě Praze (dále jen „pražské stavební předpisy“), který stanoví požadavky na výšku oplocení v zástavbě na hranici s veřejným prostranstvím. Proti tomuto rozhodnutí žalobci brojili žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem

[5] Městský soud uvedl, že správní orgány ve svých rozhodnutích opakovaně uvedly, že pozemek, na kterém stojí oplocení, je v územním plánu zařazen v nezastavitelném území. Toto tvrzení žalobci nijak nespороvali a zároveň vyplývá i z územního plánu hl. m. Prahy. Jeho hlavním využitím tedy má být zeleň s rekreačními aktivitami a je určen pro širokou veřejnost. Žalobci ve správním řízení na jednu stranu tvrdili, že oplocení má sloužit jako technické opatření, které vymezuje zeleň, je nosným základem pro popínavé rostliny a zabraňuje devastaci zeleně před vandalismem. Zároveň má působit jako prevence proti úrazu kolemjdoucích. Tyto úvahy však městský soud shledal ve vzájemném rozporu, neboť není možné, aby veřejnost měla na pozemek přístup (za účelem rekreace), ale zároveň jej neměla

pokračování

(z důvodu obavy před vandalismem a úrazu veřejnosti). Žalobci tak v řízení o žádosti neunesli své břemeno tvrzení a důkazní břemeno, když dostatečně nevysvětlili a neprokázali potřebu stavby zdi kolem plánovaného biotopu. Ostatně na ústním jednání před soudem sami uvedli, že oplocení je formálně v rozporu s územním plánem.

[6] Městský soud dále nepřisvědčil ani námitce porušení zásady legitimního očekávání. Podle žalobců se v okolí stavby se totiž nachází shodná oplocení, která jsou povolena, přestože se také nacházejí v plochách ZMK a v zastavěném území. K prokázání této správní praxe žalobci předložili jedno rozhodnutí stavebního úřadu z roku 2004. Podle městského soudu však doložení toliko jednoho správního rozhodnutí neprokazuje ustálenou správní praxi. O ostatních oploceních v okolí stavby žalobců tak nelze mít bez dalšího za to, že jsou to povolené stavby. Stavba je navíc v rozporu s územním plánem, a proto žalobci nemohli mít legitimní očekávání, že bude dodatečně povolena.

[7] Žalobci dále namítali, že dle metropolitního plánu hl. m. Prahy (coby budoucího územního plánu) má být pozemek stavebním pozemkem v zastavitelném a obytném území. Podle městského soudu však správní orgány však v době rozhodování musely vycházet z platných a účinných právních předpisů a územního plánu a městský soud následně při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V době vydání napadeného rozhodnutí však metropolitní plán účinný nebyl, a proto správní orgány nepochybily tím, že ho nezohlednily.

[8] Městský soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud jednotlivě nereagoval na každou odvolací námitku. V souladu s ustálenou judikaturou postačuje posouzení jádra případu, což žalovaný učinil. Rozhodnou otázkou bylo, zda stavba byla v souladu s územním plánem, přičemž správní orgány přezkoumatelným způsobem vysvětlily, že nebyla a nevypořádané dílčí odvolací námitky tento závěr nemohly zvrátit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti napadenému rozsudku podali žalobci (dále „stěžovatelé“) kasační stížnost. Uvedli, že pozemek je v přílehlé ulici jediným bez oplocení. Stavba tedy dotváří souvislou řadu plotů. Pozemek bude nadále sloužit jako založená plocha zeleně a stavba zajistí, že zamýšlený biotop nebude znehodnocován.

[10] S ohledem na uvedené nemůže být stavbou ohrožena funkčnost celoměstského systému zeleně, jelikož pozemek není nijak vnitřně zastavován a jeho charakter zůstává zachován. Navíc oplocení pozemku vytváří přirozenou hranici mezi zastavěným územím a odděluje pozemek od komunikace se zvýšeným pohybem aut a cyklistů. Stavba nemůže narušit ani hlavní funkci plochy ZMK, jak uvedl městský soud. On i správní orgány totiž dostatečně nezohlednily skutečné místní poměry, tedy jak fakticky vypadá okolí pozemku. Pozemek je sice podle územního plánu vymezen v ploše ZMK, ale to jsou i všechny ostatní pozemky v ulici. Pozemek stěžovatelů je jediným neoploceným a jedná se o soukromý pozemek, který bez oplocení nemůže být udržován.

[11] Pozemek se tudíž nachází ve fakticky zastavěném území, čemuž odpovídá právě i záměr chystaný metropolitním plánem. Pozemek má stejný charakter, vlastnosti a přístup

jako okolní pozemky a není dán důvod, aby stěžovatelé byli ze strany správních orgánů diskriminováni. Argument soudu, že ustálenou rozhodovací praxi je třeba prokazovat, je podle názoru stěžovatelů nepřipadný, neboť není v jejich silách opatřit každé stavebním povolení týkající se oplocení na okolních pozemcích. Stěžovatelé proto považují za nesprávné, že městský soud nezohlednil § 30 odst. 5 pražských stavebních předpisů, jelikož bylo dostatečně prokázáno, že výška oplocení okolních pozemků je stejná či vyšší než výška stavby. Stavba tedy svým rozsahem nepřekračuje obvyklé poměry zástavby v lokalitě.

[12] Správní orgány vedly řízení o odstranění stavby s formalistickým odkazem na územní plán, který však v dané lokalitě nebyl nikdy respektován. Pozemek není a fakticky nemůže být součástí plochy vymezené ZMK a CSZ, když ho ze dvou stran lemují místní komunikace V Ladech a Průškova, čímž je oddělen od plochy souvislé zeleně. Chystaný metropolitní plán uvádí do souladu faktický a regulativní stav pozemku tím, že jej zařadí právě do ploch shodně s okolní zástavbou. Městský soud pochybil, pokud zcela odmítl zohlednit existenci nového metropolitního plánu, který měl podle stěžovatelů sloužit minimálně jako podpůrný důkaz ohledně legitimních očekávání a reálného stavu zástavby. Jinými slovy, správní orgány a nyní soud ve výsledku nutí stěžovatele odstranit z pozemku plot, jehož umístění bude v horizontu měsíců či několika málo let na pozemku v souladu s právním regulativem území. Správní orgány měly proto řízení přerušit do doby, než bude otázka zařazení pozemku do plochy vymezené metropolitním plánem vyřešena.

[13] Právě v tomto kontextu bylo pro posouzení věci důležité, aby správní orgány i soud zohlednily i další pro věc podstatné skutečnosti, a to kladné stanovisko Policie ČR ohledně rozhledových trojúhelníků na oplocení pozemku a již zbudovaný sjezd na pozemek. Městský soud tyto skutečnosti nepovažoval za stěžejní, s čímž stěžovatelé nesouhlasí. Stěžovatelé však i přes to respektovali stávající zařazení pozemku do ploch ZMK a CSZ, a právě proto stavbu zhotovili tak, aby odpovídala přípustnému podmíněnému využití z hlediska tohoto zařazení. I pro ZMK totiž územní plán hl. m. Prahy výslovně počítá s umístováním staveb na pozemcích tohoto typu, ať už je to drobná zahradní architektura nebo zahradní restaurace, hvězdárny a rozhledny. Byť tedy územní plán výstavbu oplocení pozemků ZMK výslovně pro přípustné a podmíněně přípustné využití neuvádí, není stavba svým využitím neslučitelná s hlavním a přípustným využitím pozemku nebo v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, a to rovněž z důvodu její zamýšlené funkce jako nosný základ pro popínavé rostliny a ochranu biotopu. Proto není správný závěr, že žádné oplocení na pozemku není přípustné.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v ní stěžovatelé neuvádějí žádné nové skutečnosti a pouze opakují argumenty, které již uvedli v odvolání a v žalobě.

[15] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] S ohledem na charakter argumentace stěžovatelů úvodem konstatuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a spočívá v přezkumu závěrů krajského (zde

pokračování

městského) soudu o uplatněných žalobních bodech, nikoliv v novém přezkumu správnosti závěrů správních orgánů. Soud není oprávněn ani povinen za stěžovatele kasační argumentaci domýšlet, jelikož by tím přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by roli advokáta jedné z jeho stran (rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval přípustností vznesených kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[19] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že rozhodnutí správních orgánů jsou formalistická, jelikož platný územní plán nebyl v lokalitě nikdy respektován. Dle nich není důvod jej respektovat, jelikož pozemek fakticky nemůže být součástí plochy ZMK, jelikož ho ze dvou stran lemují místních komunikace V Ladech a Průškova. Tyto námitky však stěžovatelé neuplatnili v řízení před městským soudem, aniž jim v tom cokoliv bránilo. Jsou proto nepřipustné.

[20] V závěru kasační stížnosti stěžovatelé uvádí, že s ohledem na chystané přijetí metropolitního plánu, který má zařadit pozemek do ploch shodně s okolní zástavbou, měly správní orgány řízení přerušit do doby, než bude otázka zařazení pozemku do konkrétní plochy vymezené metropolitním plánem s konečnou platností vyřešena. Ani tuto námitku však neuplatnili v řízení před městským soudem, aniž by jim v tom cokoliv bránilo. Je proto nepřipustná.

[21] Stěžovatel dále musí podle citovaného ustanovení v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského (zde městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje žalobní námitky, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[22] Z tohoto důvodu je nepřipustná kasační námitka, že byt je stavba svou povahou oplocením, fakticky se jedná o nosný základ pro popínavé rostliny a ochranu zeleně před vandalismem, a že s přihlédnutím ke změně využití pozemku pro vybudování okrasného biotopu je nutno jej zabezpečit proti vnějším vlivům. S ohledem na to stavba není svým využitím neslučitelná s hlavním a přípustným využitím pozemku, byt územní plán výstavbu oplocení pozemků ZMK výslovně nepřipouští. Na obdobné námitky uplatněné již v žalobě reagoval městský soud v bodě 25 napadeného rozsudku. Tvrzení stěžovatelů považoval za vnitřně rozporná. Uzavřel, že stěžovatelé neunesli důkazní břemeno stran prokázání, že stavba oplocení je pro plánovaný biotop nezbytná, což je podmínkou její přípustnosti v ploše ZMK, a že námitka nosného základu pro popínavé rostliny je pouhou snahou a legalizací záměru, který je v rozporu s územním plánem. Stěžovatelka však na tuto

argumentaci nijak nereaguje a v kasační stížnosti toliko zopakovala již uplatněné žalobní námitky. Takto uplatněné kasační námitky jsou proto nepřijatelné.

[23] Obdobně je tomu v případě tvrzení, že oplocení pozemku vytváří přirozenou hranici mezi zastavěným územím a odděluje pozemek od komunikace se zvýšeným pohybem aut a cyklistů. Stěžovatelé v žalobě vytýkali žalovanému, že tuto námitku uplatnili v odvolání a on ji řádně nevypořádal. Městský soud však v bodě 30 napadeného rozsudku konstatoval, že žalovaný tím nezatížil své rozhodnutí vadou, jelikož řádně reagoval na základní odvolací námitky a posoudil jádro věci. Následně dodal, že uvedená námitka nemohla být důvodná, neboť by nic nezměnila na závěru, že stavba je v rozporu s územním plánem. Ani na tyto závěry městského soudu však stěžovatelé v kasační stížnosti nijak nereagují a zde uvedená námitka proto není přípustná.

[24] V této souvislosti stěžovatelé městskému soudu vytýkají, že dospěl k závěru, že jednotlivé dílčí odvolací námitky, které žalovaný výslovně nevypořádal, nebyly pro posouzení případu stěžejní. Nijak už však nereagují na závěry městského soudu, který v bodě 30 napadeného rozsudku konstatoval, že jádrem věci byla otázka, zda stavba je či není v rozporu s územním plánem, a ani výslovně vypořádání dílčích námitek nemohlo tento závěr změnit. Stěžovatelé však tyto závěry městského soudu nijak konkrétně nezpochybňují. Pouze mu vytýkají, že sám nevzal výslovně nevypořádané odvolací námitky v potaz, aniž by vystavěli argumentaci konkurující právnímu názoru městského soudu. I tato kasační námitka je proto nepřijatelná.

[25] Dále stěžovatelé namítají, že žalovaný a městský soud nesprávně odmítli zohlednit § 30 odst. 5 pražských stavebních předpisů, ze kterého vyplývá, že výška oplocení není nepřiměřená místním poměrům a nepřekračuje obvyklé poměry zástavby v dané lokalitě. Městský soud v souvislosti s tím bodě 28 napadeného rozsudku konstatoval, že uvedené není relevantní, jelikož na pozemku není pro rozpor s územním plánem možné postavit žádné oplocení. Stěžovatelé však tento závěr citovanou kasační námitkou nijak nezpochybňují. Ta se proto míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku a je nepřijatelná.

[26] V neposlední řadě stěžovatelé namítli, že městský soud pochybil, pokud odmítl zohlednit existenci nového metropolitního plánu. Správní orgány i soud takto stěžovatele nutí odstranit z pozemku plot, jehož umístění bude v blízkém časovém horizontu v souladu s právním regulativem území. Městský soud k této argumentaci v bodě 29 napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány musí při svém rozhodnutí vycházet z platných a účinných právních předpisů a soud následně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud k územnímu plánu nepřihlédly. Odpovědnost za újmu vzniklou případným zbouráním stavby nesou podle městského soudu stěžovatelé, jelikož to byli oni, kteří stavbu v první řadě postavili bez potřebného povolení. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelé uplatněnou kasační argumentací opět na závěry městského soudu nijak nereagují. Nejedná se proto o přípustné kasační námitky.

[27] Jedinou kasační námitkou, která reaguje na závěry napadeného rozsudku, tak zůstává námitka nedostatečného zohlednění místních poměrů a porušení zásady legitimního očekávání. Podle stěžovatelů jsou i ostatní pozemky v ulici V Ladech součástí plochy ZMK,

pokračování

ale i přesto jsou oploceny. Jejich pozemek je jediný neoplocený, byť má stejné vlastnosti a charakter, jako pozemky okolní. Není proto důvod, aby byli stěžovatelé ze strany správních orgánů diskriminováni oproti ostatním vlastníkům pozemků v dané lokalitě. Argument městského soudu, že ustálenou rozhodovací praxi je třeba prokazovat, je podle stěžovatelů nepřipadný, neboť není v jejich silách získat stavební povolení pro každý z okolních pozemků. Stěžovatelé proto vycházeli z toho, že jsou-li všechny okolní pozemky dlouhodobě oploceny a odstranění plotů se neřeší, nebude stavební úřad v jejich případě postupovat jinak.

[28] Městský soud k námitce porušení zásady legitimního očekávání v bodě 27 napadeného rozsudku v první řadě uvedl, že doložení jen jednoho správního rozhodnutí neprokazuje ustálenou správní praxi a o ostatní oplocení v lokalitě tak nelze mít bez dalšího za to, že jsou povolena.

[29] Zároveň však dodal, že i kdyby stěžovatelé doložili další rozhodnutí, nevedlo by to k založení správní praxe, které se lze účinně dovolat. Aby správní praxe založila legitimní očekávání, musí být nejen ustálená a dlouhodobá, ale také v souladu s právními předpisy. Městský soud citoval usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, *L'ORÉAL*, podle kterého výjimečně mohou nastat situace, že navzdory nezákonné správní praxi bude mít přednost ochrana legitimního očekávání. Podle rozšířeného senátu však „jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoli očekávání, ať už vzniklo jakkoli“. K tomu městský soud dodal, že v posuzované věci je jednoznačné, že oplocení slouží pouze zájmům vlastníků pozemku a nepřispívá rekreaci veřejnosti na pozemku s funkčním využitím ZMK. Stavba je proto v rozporu s územním plánem a z toho důvodu nemohli stěžovatelé nabýt legitimní očekávání, že bude dodatečně povolena.

[30] Městský soud tedy učinil závěr stran nedůvodnosti citované žalobní námitky na dvou rozhodovacích důvodech: 1) nedoložení ustálené rozhodovací praxe a 2) jednoznačný nesoulad posuzované stavby s územním plánem ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS.

[31] Stěžovatelé však v kasační stížnosti brojí pouze proti prvnímu z uvedených rozhodovacích důvodů. Nijak relevantně nespoují závěr městského soudu, že stavba zdi byla postavena v rozporu s platným územním plánem, což v souladu s ustálenou judikaturou nemohlo vést ke vzniku legitimního očekávání. Městský soud rozpor stavby s územním plánem konstatoval v bodě 25 napadeného rozsudku a v bodě 26 dodal, že stěžovatelé při ústním jednání sami uvedli, že stavba je formálně v rozporu s územním plánem a shodný názor vyjádřili i v závěrečné řeči. V kasační stížnosti však ani tyto závěry nijak nespoují.

[32] Kasační stížnost tedy nemůže být důvodná, neboť jediná přípustná kasační námitka nesměřuje proti části rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku, která ob stojí sama o sobě. Konkrétně se jedná o závěr, že stavba oplocení je v rozporu s územním plánem, a proto nemohli stěžovatelé nabýt legitimní očekávání, že bude dodatečně povolena. Závěr městského soudu je totiž takový, že i kdyby stěžovatelé ustálenou rozhodovací praxi stavebního úřadu v dané lokalitě doložili, nemohla jim založit legitimní očekávání, protože

stavba je v jasném rozporu s územním plánem, což podle rozšířeného senátu NSS převáží nad případným vznikem legitimního očekávání.

[33] S ohledem na uvedené soud nyní dospěl k závěru, že odpověď na kasační námitku týkající se otázky, zda bylo v silách stěžovatelů prokázat ustálenou rozhodovací praxi stavebního úřadu, nemůže zvrátit závěr o tom, že jim nemohlo vzniknout legitimní očekávání stran dodatečného povolení stavby. I v případě shledání její důvodnosti by totiž musela být kasační stížnost zamítnuta (rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2024, čj. 8 As 279/2023-39, bod 25, a ze dne 26. 11. 2024, čj. 8 Afs 132/2023-74, *PROSTOR II*, bod 67). Analogicky k ustálené judikatuře lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud není povinen vypořádat kasační námitky, pokud rozhodnutí krajského (zde městského) soudu ob stojí pouze na důvodech, které stěžovatel relevantně nezpochybnil (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 13, a ze dne 31. 1. 2024, čj. 8 As 132/2022-71, *Rezidence Pavlovice Liberec*, body 22 a 23).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly

[36] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, ani neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2025

Petr Mikeš
předseda senátu